

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 28ης Οκτωβρίου 2022^{*i}

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 50 – Σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν – Άρθρο 54 – Αρχή *ne bis in idem* – Συμφωνία περί εκδόσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής – Έκδοση υπηκόου τρίτης χώρας από κράτος μέλος προς τις Ηνωμένες Πολιτείες δυνάμει διμερούς συνθήκης εκδόσεως συναφθείσας από κράτος μέλος – Υπήκοος που έχει καταδικαστεί αμετάκλητα για τις ίδιες πράξεις σε άλλο κράτος μέλος και έχει εκτίσει το σύνολο της ποινής του στο κράτος αυτό»

Στην υπόθεση C-435/22 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht München (εφετείο Μονάχου, Γερμανία) με απόφαση της 21ης Ιουνίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Ιουλίου 2022, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά

HF,

παρισταμένης της:

Generalstaatsanwaltschaft München,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, Δ. Γρατσία και M. L. Arastey Sahún (εισηγήτρια), προέδρους τμήματος, S. Rodin, F. Biltgen, N. Piçarra, N. Wahl, I. Ziemele και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. M. Collins

γραμματέας: D. Dittert, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2022,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο HF, εκπροσωπούμενος από τους S. Schomburg και M. Weber, Rechtsanwälte,

^{*} Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

- η Generalstaatsanwaltschaft München, εκπροσωπούμενη από τον F. Halabi,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, P. Busche, M. Hellmann και U. Kühne,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους L. Baumgart και M. Wasmeier,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Οκτωβρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 54 της Συμβάσεως εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19), η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 και τέθηκε σε εφαρμογή στις 26 Μαρτίου 1995 (στο εξής: ΣΕΣΣ), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 610/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 (ΕΕ 2013, L 182, σ. 1), καθώς και την ερμηνεία του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η υπό κρίση αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο αιτήσεως εκδόσεως την οποία υπέβαλαν οι αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στις αρχές της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την άσκηση ποινικής διώξεως κατά του ΗΕ, ο οποίος είναι Σέρβος υπήκοος.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η ΣΕΣΣ

- 3 Η ΣΕΣΣ συνήφθη προκειμένου να διασφαλιστεί η εφαρμογή της συμφωνίας μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13).
- 4 Το άρθρο 20 της ΣΕΣΣ, το οποίο περιλαμβάνεται στο επιγραφόμενο «Όροι κυκλοφορίας των αλλοδαπών» κεφάλαιο 4 του τίτλου II, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Αλλοδαποί μη υποκείμενοι στην υποχρέωση θεωρήσεως μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα στο έδαφος των συμβαλλομένων μερών επί 90 ημέρες [κατ' ανώτατο όριο] εντός οιασδήποτε περιόδου 180 ημερών, εφόσον πληρούν τους όρους εισόδου που προβλέπονται από το άρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχεία α), γ), δ) και ε).»

- 5 Το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, το οποίο περιλαμβάνεται στο επιγραφόμενο «Εφαρμογή της αρχής ne bis in idem» κεφάλαιο 3 του τίτλου III, προβλέπει τα εξής:

«Όποιος καταδικάστηκε αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

Το πρωτόκολλο για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 6 Η ΣΕΣΣ περιελήφθη στο δίκαιο της Ένωσης με το πρωτόκολλο για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτήθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1997, C 340, σ. 93), ως «κεκτημένο του Σένγκεν», όπως ορίζεται στο παράρτημα του εν λόγω πρωτοκόλλου.
- 7 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω πρωτοκόλλου:
- «Το Συμβούλιο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] [...] καθορίζει, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις των Συνθηκών, τη νομική βάση για κάθε διάταξη ή απόφαση που συνιστούν το κεκτημένο του Σένγκεν.»
- 8 Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 20 Μαΐου 1999 την απόφαση 1999/436/ΕΚ για τον καθορισμό, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της νομικής βάσης για κάθε διάταξη ή απόφαση που συνιστά το κεκτημένο του Σένγκεν (ΕΕ 1999, L 176, σ. 17). Όπως προκύπτει από το άρθρο 2 και από το παράρτημα Α της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο όρισε τα άρθρα 34 και 31 ΕΕ ως νομικές βάσεις του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ.

Η Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ

- 9 Το άρθρο 1 της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ 2003, L 181, σ. 27, στο εξής: συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ), προβλέπει τα εξής:
- «Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας, να προβούν σε ενίσχυση της συνεργασίας στα πλαίσια των ισχυουσών σχέσεων σε θέματα έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής όσον αφορά την έκδοση εγκλημάτων.»
- 10 Το άρθρο 3 της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής σε σχέση με τις διμερείς συνθήκες εκδόσεως που έχουν συναφθεί από τα κράτη μέλη», προβλέπει τις προϋποθέσεις και τις λεπτομέρειες σύμφωνα με τις οποίες οι διατάξεις των άρθρων 4 έως 14 της συμφωνίας αυτής αντικαθιστούν ή συμπληρώνουν τις διατάξεις των διμερών συνθηκών περί εκδόσεως που έχουν συνάψει τα κράτη μέλη με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

- 11 Το άρθρο 16 της προαναφερθείσας συμφωνίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαχρονική εφαρμογή», προβλέπει τα εξής:
- «1. Η παρούσα συμφωνία εφαρμόζεται στα αδικήματα που διαπράχθηκαν πριν και μετά την έναρξη ισχύος της.
2. Η παρούσα συμφωνία εφαρμόζεται στις αιτήσεις εκδόσεως που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος της. [...]»
- 12 Το άρθρο 17 της ίδιας συμφωνίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μη παρέκκλιση», προβλέπει τα εξής:
- «1. Η παρούσα συμφωνία δεν επηρεάζει την προβολή, από το προς ό η αίτηση κράτος, λόγω άρνησης σχετικά με θέμα που δεν διέπεται από την παρούσα συμφωνία, αλλά το οποίο προβλέπεται σε διμερή συνθήκη έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.
2. Όταν οι συνταγματικές αρχές ή αμετάκλητες δεσμευτικές δικαστικές αποφάσεις του προς ό η αίτηση κράτους ενδέχεται να θέτουν εμπόδιο στην εκπλήρωση της υποχρέωσής του έκδοσης και η επίλυση του θέματος δεν προβλέπεται στην παρούσα συμφωνία ή την εφαρμοστέα διμερή συνθήκη, πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις μεταξύ του αιτούντος και του προς ό η αίτηση κράτους.»

Ο κώδικας συνόρων του Σένγκεν

- 13 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΕ) 2016/399 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 2016, περί κώδικα της Ένωσης σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ 2016, L 77, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2018/1240 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Σεπτεμβρίου 2018, για τη θέσπιση Ευρωπαϊκού Συστήματος Πληροφοριών και Αδειοδότησης Ταξιδιού (ETIAS), καθώς και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΕ) αριθ. 1077/2011, (ΕΕ) αριθ. 515/2014, (ΕΕ) 2016/399, (ΕΕ) 2016/1624 και (ΕΕ) 2017/2226 (ΕΕ 2018, L 236, σ. 1) (στο εξής: κώδικας συνόρων του Σένγκεν), προβλέπει τα εξής:
- «Για σκοπούμενη παραμονή στην επικράτεια των κρατών μελών που δεν υπερβαίνει σε διάρκεια τις 90 ημέρες εντός οιασδήποτε περιόδου 180 ημερών, που περιλαμβάνει τον συνυπολογισμό της τελευταίας περιόδου 180 ημερών πριν από κάθε ημέρα παραμονής, οι προϋποθέσεις εισόδου για τους υπηκόους τρίτων χωρών είναι οι εξής:
- α) να διαθέτουν έγκυρο ταξιδιωτικό έγγραφο ή έγγραφο που δίνει το δικαίωμα στον κάτοχο για διέλευση των συνόρων και πληροί τις ακόλουθες προϋποθέσεις:
- i) ισχύει τουλάχιστον επί τρεις μήνες μετά την προβλεπόμενη ημερομηνία αναχώρησης από την επικράτεια των κρατών μελών. Σε αιτιολογημένη επείγουσα περίπτωση, η υποχρέωση αυτή δύναται να αίρεται,
- ii) εκδόθηκε εντός της προηγούμενης δεκαετίας·
- β) να διαθέτουν έγκυρη θεώρηση, εφόσον απαιτείται σύμφωνα με τον [κανονισμό (ΕΕ) 2018/1806 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Νοεμβρίου 2018, περί του καταλόγου τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων υπόκεινται στην υποχρέωση θεώρησης για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών, και του καταλόγου των τρίτων

χωρών οι υπήκοοι των οποίων απαλλάσσονται από την υποχρέωση αυτή (ΕΕ 2018, L 303, σ. 39)] ή έγκυρη άδεια ταξιδιού, εφόσον απαιτείται σύμφωνα με [τον κανονισμό 2018/1240], εκτός εάν διαθέτουν έγκυρο τίτλο διαμονής ή έγκυρη θεώρηση μακράς διαρκείας·

[...]».

- 14 Η διάταξη αυτή αντικατέστησε το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 562/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ 2006, L 105, σ. 1), το οποίο είχε αντικαταστήσει το άρθρο 5, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ. Επομένως, το άρθρο 20, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ πρέπει να θεωρηθεί ότι παραπέμπει πλέον στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κώδικα συνόρων του Σένγκεν.

Ο κανονισμός 2018/1806

- 15 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1806:
- «Οι υπήκοοι των τρίτων χωρών οι οποίες περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος Ι πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.»
- 16 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:
- «Οι υπήκοοι των τρίτων χωρών οι οποίες περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ απαλλάσσονται από την υποχρέωση του άρθρου 3 παράγραφος 1 για διαμονή ή συνολική διάρκεια της οποίας δεν υπερβαίνει τις 90 ημέρες εντός οποιασδήποτε περιόδου 180 ημερών.»
- 17 Μεταξύ των τρίτων χωρών που μνημονεύονται στον κατάλογο του προαναφερθέντος παραρτήματος ΙΙ περιλαμβάνεται και η Δημοκρατία της Σερβίας.

Το γερμανικό δίκαιο

- 18 Το άρθρο 1 της Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (συνθήκης περί εκδόσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 20ής Ιουνίου 1978 (BGBl. 1980 II, σ. 647, στο εξής: συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ), το οποίο φέρει τον τίτλο «Υποχρέωση εκδόσεως», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:
- «Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση αμοιβαίας παράδοσης, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συνθήκης, των προσώπων που διώκονται για αδίκημα που διαπράχθηκε στο έδαφος του αιτούντος κράτους ή με σκοπό την εκτέλεση ποινής ή μέτρου ασφαλείας, και τα οποία βρίσκονται στο έδαφος του έτερου συμβαλλόμενου μέρους.»
- 19 Το άρθρο 2 της ανωτέρω συνθήκης, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αδικήματα δυνάμενα να επισύρουν έκδοση», όπως τροποποιήθηκε με την Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (συμπληρωματική

συνθήκη περί εκδόσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 21ης Οκτωβρίου 1986 (BGBl. 1988 II, σ. 1087), προβλέπει τα εξής:

«(1) Δυνάμενα να επισύρουν έκδοση βάσει της παρούσας συνθήκης είναι τα αδικήματα τα οποία δίδονται ποινικά σύμφωνα με το δίκαιο αμφοτέρων των συμβαλλόμενων μερών. [...]

(2) Η έκδοση χωρεί για αδίκημα δυνάμενο να επισύρει έκδοση

a. με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης, οσάκις, δυνάμει του δικαίου αμφοτέρων των συμβαλλόμενων μερών, το αδίκημα τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή μέγιστης διάρκειας άνω του έτους [...]

[...].».

20 Το άρθρο 8 της ανωτέρω συνθήκης, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ne bis in idem», προβλέπει τα εξής:

«Η έκδοση δεν επιτρέπεται εάν το διωκόμενο πρόσωπο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί αμετάκλητα από τις αρμόδιες αρχές του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση για το αδίκημα σχετικά με το οποίο ζητείται η έκδοση.»

21 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ προσαρμόστηκε στη συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ με την Zweiter Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (δεύτερη συμπληρωματική συνθήκη περί εκδόσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 18ης Απριλίου 2006 (BGBl. 2007 II, σ. 1634, στο εξής: δεύτερη συμπληρωματική συνθήκη).

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

22 Στις 20 Ιανουαρίου 2022, ο HF, Σέρβος υπήκοος, τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στη Γερμανία βάσει ερυθράς αγγελίας που εκδόθηκε από τον Διεθνή Οργανισμό Εγκληματολογικής Αστυνομίας (Interpol) κατόπιν αιτήματος των αρχών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι οποίες ζήτησαν την έκδοση του HF με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης για αδικήματα που φέρεται να διέπραξε κατά το διάστημα μεταξύ Σεπτεμβρίου του 2008 και Δεκεμβρίου του 2013. Η εν λόγω ερυθρά αγγελία βασιζόταν σε ένταλμα συλλήψεως που είχε εκδοθεί στις 4 Δεκεμβρίου 2018 από το US District Court for the District of Columbia (ομοσπονδιακό πρωτοδικείο των Ηνωμένων Πολιτειών, περιφέρεια Κολούμπια).

23 Κατόπιν τούτου, ο HF τελεί από τις 20 Ιανουαρίου 2022 υπό κράτηση στη Γερμανία για τους σκοπούς της ανωτέρω διαδικασίας εκδόσεως.

24 Οι αξιόποινες πράξεις τις οποίες αφορά η αίτηση εκδόσεως συνίστανται, σύμφωνα με την περιγραφή που περιλαμβάνεται στην από κοινού συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση και στην από κοινού διάπραξη τραπεζικής απάτης και απάτης μέσω τηλεπικοινωνιών, σύμφωνα με τον Title 18, U. S. Code, sections 1962 (d) και 1349.

- 25 Με έγγραφο της 25ης Ιανουαρίου 2022, οι αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών διαβίβασαν στις γερμανικές αρχές το ένταλμα συλλήψεως της 4ης Δεκεμβρίου 2018, συνοδευόμενο από το κατηγορητήριο που συνέταξε το grand jury του United States Court of Appeals for the District of Columbia (ομοσπονδιακό εφετείο των Ηνωμένων Πολιτειών, περιφέρεια Κολούμπια) με ίδια ημερομηνία.
- 26 Κατά τον χρόνο της συλλήψεώς του, ο HF δήλωσε ότι διέμενε στη Σλοβενία και επέδειξε σερβικό διαβατήριο, εκδοθέν στις 11 Ιουλίου 2016 και με ισχύ έως τις 11 Ιουλίου 2026, άδεια διαμονής στη Σλοβενία που είχε εκδοθεί στις 3 Νοεμβρίου 2017 και έληξε στις 3 Νοεμβρίου 2019, καθώς και κοσοβαρική ταυτότητα. Σύμφωνα με την απόφαση περί παραπομπής, οι σλοβενικές αρχές απέρριψαν το 2020 αίτηση του HF για την ανανέωση της άδειας διαμονής του.
- 27 Κατόπιν αιτήματος του Oberlandesgericht München (εφετείου Μονάχου, Γερμανία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο κλήθηκε να αποφανθεί επί της αιτήσεως εκδόσεως του HF στις Ηνωμένες Πολιτείες, και της Generalstaatsanwaltschaft München (γενικής εισαγγελίας Μονάχου, Γερμανία), οι σλοβενικές αρχές γνωστοποίησαν τις ακόλουθες πληροφορίες.
- 28 Πρώτον, με απόφαση του Okrožno sodišče v Mariboru (περιφερειακού δικαστηρίου Maribor, Σλοβενία), της 6ης Ιουλίου 2012, η οποία απέκτησε ισχύ δεδικασμένου στις 19 Οκτωβρίου 2012, ο HF καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως ενός έτους και τριών μηνών για το αδίκημα της «επιθέσεως στο σύστημα πληροφοριών», κατά την έννοια του άρθρου 221, παράγραφος IV, σε συνδυασμό με την παράγραφο II του Kazenski zakonik (σλοβενικού ποινικού κώδικα), το οποίο διεπράχθη μεταξύ Δεκεμβρίου του 2009 και Ιουνίου του 2010.
- 29 Δεύτερον, η εν λόγω ποινή φυλακίσεως μετατράπηκε σε 480 ώρες κοινωφελούς εργασίας, ο δε HF εξέτισε το σύνολο της ποινής έως τις 25 Ιουνίου 2015.
- 30 Τρίτον, με απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, το Okrožno sodišče v Korpu (περιφερειακό δικαστήριο Koper, Σλοβενία) απέρριψε αίτηση εκδόσεως του HF που υποβλήθηκε από τις αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών στις Σλοβενικές αρχές με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης, για τον λόγο ότι τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθεντο στην αίτηση αυτή είχαν κριθεί αμετάκλητα για το διάστημα έως τον Ιούνιο του 2010 με την απόφαση του Okrožno sodišče v Mariboru (περιφερειακού δικαστηρίου Maribor), η οποία μνημονεύθηκε στη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως. Όσον αφορά τα λοιπά πραγματικά περιστατικά που περιγράφονται στην αίτηση εκδόσεως, τα οποία είναι μεταγενέστερα του Ιουνίου του 2010, δεν υπάρχουν υπόνοιες τελέσεως αξιόποινης πράξεως.
- 31 Τέλος, τέταρτον, η ως άνω απόφαση του Okrožno sodišče v Korpu (περιφερειακού δικαστηρίου Koper) επικυρώθηκε με απόφαση του Višje sodišče v Korpu (εφετείου Koper, Σλοβενία), της 8ης Οκτωβρίου 2020, και απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.
- 32 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, αφενός, ότι η προηγουμένως απευθυνθείσα στις σλοβενικές αρχές αίτηση εκδόσεως και η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης αίτηση εκδόσεως αφορούν τα ίδια αδικήματα και, αφετέρου, ότι τα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων το Okrožno sodišče v Mariboru (περιφερειακό δικαστήριο Maribor) εξέδωσε την απόφαση που μνημονεύθηκε στη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως ταυτίζονται με τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά η τελευταία ως άνω αίτηση εκδόσεως, καθόσον περιγράφουν αδικήματα που διαπράχθηκαν έως τον Ιούνιο του 2010.

- 33 Επομένως, κατά το αιτούν δικαστήριο, η νομιμότητα της αιτήσεως εκδόσεως, καθόσον αφορά πραγματικά περιστατικά προγενέστερα του Ιουλίου του 2010, εξαρτάται από το αν η αρχή *ne bis in idem*, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του Χάρτη, έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης.
- 34 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η απόφαση της 12ης Μαΐου 2021, Bundesrepublik Deutschland (Ερυθρά αγγελία της Interpol) (C-505/19, στο εξής: απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, EU:C:2021:376), δεν καθιστά δυνατή την επίλυση του επίμαχου ζητήματος, λαμβανομένων υπόψη των διαφορών μεταξύ της υποθέσεως της κύριας δίκης και εκείνης επί της οποίας εκδόθηκε η συγκεκριμένη απόφαση.
- 35 Ειδικότερα, πρώτον, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι ο HF δεν είναι πολίτης της Ένωσης.
- 36 Δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η διαφορά της κύριας δίκης έχει ως αντικείμενο μια επίσημη αίτηση εκδόσεως και όχι απλώς τη δημοσίευση μιας ερυθράς αγγελίας της Interpol με σκοπό την προσωρινή σύλληψη προς τυχόν έκδοση.
- 37 Τρίτον, αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας όφειλε να αρνηθεί την έκδοση του HF λόγω της υποχρέωσης τηρήσεως της αρχής *ne bis in idem*, κατά την έννοια του άρθρου 50 του Χάρτη, θα παρέβαινε την υποχρέωση εκδόσεως που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ, δεδομένου ότι το αδίκημα που καταλογίζεται στον HF πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω συνθήκης.
- 38 Το γεγονός ότι ο HF έχει ήδη καταδικαστεί αμετάκλητα με απόφαση του Okrožno sodišče v Mariboru (περιφερειακού δικαστηρίου Maribor), της 6ης Ιουλίου 2012, για ορισμένα από τα αδικήματα που αποτελούν το αντικείμενο της επίμαχης αιτήσεως εκδόσεως, ήτοι για εκείνα που διαπράχθηκαν έως τον Ιούνιο του 2010, και το γεγονός ότι η επιβληθείσα ποινή έχει ήδη εκτιθεί στο σύνολό της δεν αποκλείουν, κατά το αιτούν δικαστήριο, την έκδοση του HF. Πράγματι, όπως προκύπτει σαφώς από το γράμμα του, το άρθρο 8 της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ απαγορεύει στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να προβεί στην έκδοση λόγω της αρχής *ne bis in idem* μόνο στην περίπτωση που το διωκόμενο πρόσωπο έχει καταδικαστεί αμετάκλητα από τις αρμόδιες αρχές του οικείου κράτους, ήτοι, εν προκειμένω, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Το άρθρο αυτό δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά και τις καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη.
- 39 Επιπλέον, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και οι Ηνωμένες Πολιτείες συμφώνησαν ρητώς, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων σχετικά με τη συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ, ότι οι αποφάσεις που εκδίδονται σε τρίτα κράτη δεν εμποδίζουν την έκδοση.
- 40 Τέλος, η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 8 της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ απορρέει επίσης από το γεγονός ότι η δεύτερη συμπληρωματική συνθήκη, με την οποία η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ προσαρμόστηκε στη συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ, δεν προέβλεψε ειδική διάταξη για την επέκταση της απαγορεύσεως της επιβολής διπλής ποινής σε όλα τα κράτη μέλη.
- 41 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται μήπως το άρθρο 50 του Χάρτη, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, επιβάλλει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να αρνηθεί την έκδοση του HF για τα αδικήματα για τα οποία έχει καταδικαστεί αμετάκλητα από το Okrožno sodišče v Mariboru (περιφερειακό δικαστήριο Maribor).

- 42 Συναφώς, πρώτον, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ πληρούνται στην υπόθεση της κύριας δίκης.
- 43 Ειδικότερα, καταρχάς, ο HF καταδικάστηκε αμετάκλητα από δικαστήριο κράτους μέλους και η επιβληθείσα ποινή έχει εκτιθεί εκ ολοκλήρου.
- 44 Εν συνεχεία, οι ευεργετικές διατάξεις για τις οποίες έγινε λόγος στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως δεν ισχύουν μόνο για τους πολίτες της Ένωσης.
- 45 Επιπλέον, κατά τις σκέψεις 94 και 95 της αποφάσεως Ερυθρά αγγελία της Interpol, η προσωρινή σύλληψη, από κράτος μέλος, προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί από την Interpol ερυθρά αγγελία κατόπιν αιτήσεως τρίτου κράτους συνιστά ποινική δίωξη, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ. Ως εκ τούτου, απόφαση επί του επιτρεπτού της εκδόσεως που οδηγεί στην παράδοση του εν λόγω προσώπου σε τρίτο κράτος με σκοπό την άσκηση ποινικής δίωξης πρέπει επίσης να θεωρείται ως ποινική δίωξη.
- 46 Τέλος, απόφαση επί του επιτρεπτού της εκδόσεως στις Ηνωμένες Πολιτείες υπηκόου τρίτης χώρας που έχει συλληφθεί σε κράτος μέλος της Ένωσης συνιστά εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 51 του Χάρτη. Συγκεκριμένα, μια τέτοια απόφαση αφορά εν πάση περιπτώσει τη συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ, κατά την εφαρμογή της οποίας πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται στον Χάρτη. Επιπλέον, κατά το αιτούν δικαστήριο, κατά τον χρόνο της συλλήψεώς του, ο HF είχε το δικαίωμα να κυκλοφορεί ελεύθερα δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του κώδικα συνόρων του Σένγκεν, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1806, δεδομένου ότι, ως Σέρβος υπήκοος, απαλλασσόταν από την υποχρέωση θεωρήσεως. Επομένως, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 20 της ΣΕΣΣ, τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη.
- 47 Πλην όμως, δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο τρέφει αμφιβολίες ως προς το αν το άρθρο 50 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, δύναται να συνεπάγεται απαγόρευση εκδόσεως υπηκόου τρίτης χώρας στις Ηνωμένες Πολιτείες.
- 48 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι στην απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol το Δικαστήριο αναφέρθηκε στο δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, κατά την έννοια του άρθρου 21 ΣΛΕΕ, του προσώπου το οποίο αφορούσε η ερυθρά αγγελία, ήτοι ενός Γερμανού υπηκόου, προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω πρόσωπο απέλαυε της αρχής *ne bis in idem*, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, στο πλαίσιο της δημοσιεύσεως ερυθράς αγγελίας της Interpol με σκοπό την προσωρινή σύλληψη του εν λόγω προσώπου προκειμένου αυτό να εκδοθεί, ενδεχομένως, σε τρίτο κράτος.
- 49 Πλην όμως, ο HF, ως Σέρβος υπήκοος, δεν έχει δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας κατά την έννοια του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Αντιθέτως, δεδομένου ότι απαλλάσσεται από την υποχρέωση θεωρήσεως, έχει δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας κατά την έννοια του άρθρου 20 της ΣΕΣΣ. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως δύναται να περιοριστεί υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης.

- 50 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο κλίνει μάλλον υπέρ της απόψεως ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ σε συνδυασμό το άρθρο 50 του Χάρτη δεν αντιτίθενται στην έκδοση του ΗΓ προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, δεδομένου ότι ο εθνικός δικαστής οφείλει να τηρήσει την υποχρέωση εκδόσεως που προβλέπει η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ.
- 51 Για να καταλήξει στο ανωτέρω συμπέρασμα, το αιτούν δικαστήριο βασίζεται σε ερμηνεία του άρθρου 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά την οποία το συγκεκριμένο άρθρο αφορά και τις συμβάσεις οι οποίες, μολονότι συνήφθησαν μετά την 1η Ιανουαρίου 1958, άπτονται τομέα για τον οποίο η Ένωση κατέστη αρμόδια μόνο μετά τη σύναψη των εν λόγω συμβάσεων, λόγω επεκτάσεως των αρμοδιοτήτων της Ένωσης η οποία δεν ήταν αντικειμενικώς προβλέψιμη για το οικείο κράτος μέλος κατά τη σύναψη των επίμαχων συμβάσεων.
- 52 Πλην όμως, η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ τέθηκε σε ισχύ στις 30 Ιουλίου 1980, ήτοι πριν από τη σύναψη, στις 14 Ιουνίου 1985, της συμφωνίας μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα και, κατά μείζονα λόγο, πριν από τη σύναψη, στις 19 Ιουνίου 1990, της ΣΕΣΣ και, στις 2 Οκτωβρίου 1997, του πρωτοκόλλου, που προσαρτάται στη Συνθήκη του Άμστερνταμ, το οποίο ενσωμάτωσε το κεκτημένο Σένγκεν στο πλαίσιο της Ένωσης. Επομένως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν θα μπορούσε να είχε προβλέψει, κατά τη σύναψη της συνθήκης εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ, ότι θα ενσωματωνόταν στον τομέα αρμοδιοτήτων της Ένωσης η αρχή *ne bis in idem* σε ευρωπαϊκό επίπεδο ή η αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις.
- 53 Επιπλέον, δεδομένου ότι η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ δεν προβλέπει την εφαρμογή της αρχής *ne bis in idem* σε ευρωπαϊκή κλίμακα, θα μπορούσε να συναχθεί εξ αντιδιαστολής ότι μια διμερής συμφωνία εκδόσεως η οποία προβλέπει απλώς και μόνον εθνική απαγόρευση της επιβολής διπλής ποινής πρέπει να συνεχίσει να τηρείται.
- 54 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberlandesgericht München (εφετείο Μονάχου) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 54 της [ΣΕΣΣ], σε συνδυασμό με το άρθρο 50 του [Χάρτη], την έννοια ότι οι εν λόγω νομικές διατάξεις αποκλείουν την έκδοση από τις αρχές κράτους συμβαλλόμενου στην εν λόγω σύμβαση και κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπηκόου τρίτης χώρας που δεν είναι πολίτης της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 20 ΣΛΕΕ, προς τρίτη χώρα, εάν το θιγόμενο πρόσωπο έχει ήδη καταδικαστεί αμετάκλητα από άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις ίδιες πράξεις που αφορά η αίτηση έκδοσης και η απόφαση αυτή έχει εκτελεσθεί, η δε απόφαση μη έκδοσης του προσώπου αυτού στην τρίτη χώρα θα ήταν δυνατή μόνο κατά παράβαση υφιστάμενης διμερούς συνθήκης έκδοσης με την εν λόγω τρίτη χώρα;»

Επί του αιτήματος εφαρμογής της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας

- 55 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εξεταστεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία που προβλέπουν το άρθρο 23α, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- 56 Προς στήριξη του αιτήματός του, το αιτούν δικαστήριο επικαλέστηκε το γεγονός ότι ο HF βρίσκεται από τις 20 Ιανουαρίου 2022 υπό κράτηση στη Γερμανία για τους σκοπούς της επίμαχης στην υπόθεση της κύριας δίκης διαδικασίας εκδόσεως και ότι η απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα ενδέχεται να έχει συνέπειες για την εν λόγω κράτηση επί σκοπώ εκδόσεως.
- 57 Πρώτον, επισημαίνεται ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά, μεταξύ άλλων, την ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 της αποφάσεως 1999/436 και από το παράρτημα Α αυτής, το Συμβούλιο όρισε τα άρθρα 34 και 31 ΕΕ ως νομικές βάσεις του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ.
- 58 Ενώ το άρθρο 34 ΕΕ καταργήθηκε με τη Συνθήκη της Λισσαβώνας, οι διατάξεις του άρθρου 31 ΕΕ επαναλαμβάνονται στα άρθρα 82, 83 και 85 ΣΛΕΕ. Οι τελευταίες αυτές διατάξεις υπάγονται στον τίτλο V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, σχετικά με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Ως εκ τούτου, η υπό κρίση αίτηση δύναται να αποτελέσει αντικείμενο της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 23α, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 107, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 59 Δεύτερον, όσον αφορά το κριτήριο του επείγοντος, από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το κριτήριο αυτό πληρούται όταν ο ενδιαφερόμενος στην υπόθεση της κύριας δίκης στερείται της ελευθερίας του κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης [απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, C και CD (Νομικά εμπόδια ως προς την εκτέλεση αποφάσεως περί παραδόσεως), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 60 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι ο HF τελεί υπό καθεστώς προσωρινής συλλήψεως και ότι, αναλόγως της απαντήσεως στο υποβληθέν ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ενδέχεται να υποχρεωθεί να διατάξει την απόλυσή του.
- 61 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε στις 15 Ιουλίου 2022, κατόπιν προτάσεως της εισηγήτριας δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να κάνει δεκτό το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου περί υπαγωγής της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στην επείγουσα προδικαστική διαδικασία.
- 62 Παράλληλα, αποφάσισε, βάσει του άρθρου 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπό κρίση υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου, προκειμένου αυτή να ανατεθεί στο τμήμα μείζονος συνθέσεως.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 63 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην έκδοση, από τις αρχές κράτους μέλους, υπηκόου τρίτου κράτους σε άλλο τρίτο κράτος, αφενός, όταν ο εν λόγω υπήκοος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος για τις ίδιες πράξεις με εκείνες τις οποίες αφορά η αίτηση εκδόσεως και έχει εκτίσει την επιβληθείσα για τις πράξεις αυτές ποινή και, αφετέρου, όταν η αίτηση εκδόσεως βασίζεται σε διμερή συνθήκη η οποία περιορίζει την εμβέλεια της αρχής ne bis in idem στις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στο κράτος μέλος προς το οποίο υποβάλλεται η αίτηση εκδόσεως.

- 64 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι η αρχή *ne bis in idem* συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται πλέον στο άρθρο 50 του Χάρτη (αποφάσεις της 22ας Μαρτίου 2022, *bprost*, C-117/20, EU:C:2022:202, σκέψη 22, και της 22ας Μαρτίου 2022, *Nordzucker* κ.λπ., C-151/20, EU:C:2022:203, σκέψη 28).
- 65 Επιπλέον, η αρχή αυτή, η οποία κατοχυρώνεται και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών. Επομένως, το εν λόγω άρθρο πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, του οποίου διασφαλίζει το ουσιώδες περιεχόμενο (πρβλ. απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 66 Λαμβανομένων υπόψη των αμφιβολιών που εξέφρασε το αιτούν δικαστήριο και οι οποίες εκτέθηκαν στις σκέψεις 47 έως 53 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει, καταρχάς, να εξεταστούν τα ερμηνευτικά στοιχεία σχετικά με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, προτού εξεταστούν οι ενδεχόμενες συνέπειες που έχουν για την εφαρμογή του εν λόγω άρθρου στην υπόθεση της κύριας δίκης η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ και το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

Επί του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ

- 67 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 68 Όπως προκύπτει από το γράμμα του, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αντιτίθεται στην εκ μέρους κράτους μέλους δίωξη προσώπου για τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες αυτό έχει ήδη κριθεί αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος, υπό την προϋπόθεση ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του τελευταίου ως άνω κράτους.
- 69 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ερωτά ειδικώς το Δικαστήριο, αφενός, σχετικά με την εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως όσον αφορά την επίσημη αίτηση εκδόσεως και, αφετέρου, σχετικά με το αν η έννοια του «προσώπου», στην οποία γίνεται αναφορά στη διάταξη αυτή, περιλαμβάνει υπήκοο τρίτης χώρας.
- 70 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έννοια της «διώξεως» κατά το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ καλύπτει αίτηση εκδόσεως. Πράγματι, όπως διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 46 των προτάσεών του, αν η προσωρινή σύλληψη προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ερυθρά αγγελία της Interpol, σκοπός της οποίας είναι να καταστεί δυνατή τυχόν έκδοση του εν λόγω προσώπου σε τρίτο κράτος, εμπίπτει στην επίμαχη έννοια, το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο όσον αφορά την εκτέλεση αιτήσεως εκδόσεως, δεδομένου ότι η εκτέλεση αυτή συνιστά πράξη κράτους μέλους που συμβάλλει στην αποτελεσματική άσκηση ποινικής διώξεως στο οικείο τρίτο κράτος.
- 71 Δεύτερον, όσον αφορά το ζήτημα αν η έννοια του «προσώπου» κατά το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ περιλαμβάνει υπήκοο τρίτου κράτους, επισημαίνεται ότι το εν λόγω άρθρο διασφαλίζει την προστασία της αρχής *ne bis in idem* για «[ό]ποιο[ν]» έχει καταδικαστεί αμετάκλητα από κράτος μέλος.

- 72 Επομένως, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι το γράμμα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ δεν προβλέπει προϋπόθεση σχετική με την ιθαγένεια κράτους μέλους.
- 73 Έπειτα, το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η επίμαχη διάταξη.
- 74 Πράγματι, το άρθρο 50 του Χάρτη, υπό το πρίσμα του οποίου πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, προβλέπει ότι «κανείς» δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο. Ως εκ τούτου, ούτε το άρθρο 50 του Χάρτη καθιερώνει σύνδεσμο με την ιδιότητα του πολίτη της Ένωσης. Εξάλλου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 49 των προτάσεων του, το προαναφερθέν άρθρο 50 δεν υπάγεται στο κεφάλαιο V του Χάρτη, σχετικά με την «[ι]θαγένεια», αλλά στο κεφάλαιο VI του Χάρτη, το οποίο αφορά τη «[δ]ικαιοσύνη».
- 75 Τέλος, η ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ κατά την οποία η έννοια του «προσώπου» στην οποία γίνεται αναφορά στην επίμαχη διάταξη περιλαμβάνει και τον υπήκοο τρίτου κράτους ενισχύεται και από τους σκοπούς που αυτή επιδιώκει.
- 76 Ειδικότερα, αφενός, από τη νομολογία προκύπτει ότι η αρχή *ne bis in idem*, η οποία κατοχυρώνεται στο εν λόγω άρθρο, αποσκοπεί στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, του ενδεχομένου ένα πρόσωπο που έχει δικαστεί αμετάκλητα να διώκεται, λόγω του ότι κάνει χρήση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας, για τις ίδιες πράξεις στο έδαφος περισσότερων του ενός κρατών μελών, προκειμένου να εδραιωθεί η ασφάλεια δικαίου μέσω της συμμορφώσεως προς αποφάσεις κρατικών οργάνων που έχουν καταστεί απρόσβλητες, λαμβανομένης υπόψη της απουσίας εναρμονίσεως ή προσεγγίσεως των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών (πρβλ. απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 79).
- 77 Αφετέρου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, ως απόρροια της αρχής του δεδικασμένου, η αρχή *ne bis in idem* αποσκοπεί στην κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της επιείκειας διασφαλίζοντας ότι ένα πρόσωπο που έχει διωχθεί και, ενδεχομένως, καταδικαστεί έχει τη βεβαιότητα ότι δεν θα διωχθεί εκ νέου για την ίδια αξιόποινη πράξη (απόφαση της 22ας Μαρτίου 2022, Nordzucker κ.λπ., C-151/20, EU:C:2022:203, σκέψη 62). Επομένως, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ διασφαλίζει ότι δεν θα διωχθούν εκ νέου πρόσωπα τα οποία, μετά την άσκηση ποινικής δίωξης, καταδικάστηκαν αμετάκλητα (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, Gasparini κ.λπ., C-467/04, EU:C:2006:610, σκέψη 27).
- 78 Επομένως, υπό το πρίσμα των σκοπών του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εφαρμογή του δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στους υπηκόους κράτους μέλους, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη επιδιώκει, ευρύτερα, να διασφαλίσει ότι όσοι έχουν καταδικαστεί και εκτίσει την ποινή τους ή, ενδεχομένως, έχουν αμετάκλητα απαλλαγεί της κατηγορίας εντός κράτους μέλους μπορούν να διακινούνται εντός του χώρου Σένγκεν χωρίς να φοβούνται ότι θα υποστούν δίωξη για τα ίδια πραγματικά περιστατικά εντός άλλου κράτους μέλους (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψη 45).
- 79 Πρέπει ακόμη να προστεθεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τέθηκε το ζήτημα αν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο η νομιμότητα της διαμονής του HF κατά τη σύλληψή του προκειμένου να κριθεί αν αυτός εμπίπτει ή όχι στο άρθρο 54 της επίμαχης συμβάσεως.

- 80 Πλην όμως, το στοιχείο αυτό στερείται σημασίας για την εφαρμογή του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ. Πράγματι, ακόμη και αν κατά τη σύλληψή του ο ενδιαφερόμενος υπήκοος τρίτου κράτους δεν είχε ή δεν είχε πλέον νόμιμη διαμονή, το γεγονός αυτό δεν θα συνεπαγόταν τον αποκλεισμό του από την προστασία που του παρέχει το προαναφερθέν άρθρο.
- 81 Βεβαίως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 76 της παρούσας αποφάσεως, η αρχή *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό να εξασφαλίσει σε πρόσωπο το οποίο έχει κριθεί αμετάκλητα σε κράτος μέλος τη δυνατότητα να μετακινείται εντός του χώρου Σένγκεν χωρίς να χρειάζεται να φοβάται την άσκηση διώξεως για τις ίδιες πράξεις σε άλλο κράτος μέλος.
- 82 Εντούτοις, ουδόλως προκύπτει από την ανωτέρω διάταξη ότι η αναγνώριση του προβλεπόμενου σε αυτή θεμελιώδους δικαιώματος εξαρτάται, όσον αφορά τους υπηκόους τρίτων κρατών, από την τήρηση προϋποθέσεων σχετικών με τη νομιμότητα της διαμονής τους ή με την αναγνώριση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας εντός του χώρου Σένγκεν. Πράγματι, η μόνη απαίτηση που θέτει η διάταξη αυτή και ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις είναι να έχει υπάρξει αμετάκλητη κρίση σε ένα από τα κράτη μέλη, εξυπακουμένου ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή πρέπει να έχει ήδη εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του κράτους στο οποίο επήλθε η καταδίκη.
- 83 Πρέπει επίσης να υπογραμμιστεί ότι καμία άλλη διάταξη της ΣΕΣΣ δεν εξαρτά την εφαρμογή του άρθρου 54 από προϋποθέσεις σχετικές με τη νομιμότητα της διαμονής του ενδιαφερομένου ή με την αναγνώριση δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας εντός του χώρου Σένγκεν. Συγκεκριμένα, ενώ η διάταξη αυτή υπάγεται στον τίτλο ΙΙΙ της ΣΕΣΣ, ο οποίος επιγράφεται «Αστυνομία και ασφάλεια», οι διατάξεις για τις προϋποθέσεις κυκλοφορίας των αλλοδαπών υπάγονται στον τίτλο ΙΙ της οικείας συμβάσεως, ο οποίος επιγράφεται «Κατάργηση των ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα και κυκλοφορία των προσώπων».
- 84 Εξάλλου, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 76 και 77 της παρούσας αποφάσεως, η αρχή *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αποσκοπεί επίσης στην κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, μέσω του σεβασμού των αποφάσεων των δημοσίων αρχών των κρατών μελών που έχουν καταστεί απρόσβλητες.
- 85 Η προστασία κάθε προσώπου που έχει δικαστεί αμετάκλητα σε ένα κράτος μέλος, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά του και τη νομιμότητα της διαμονής του, έναντι νέων διώξεων για τις ίδιες πράξεις σε άλλο κράτος μέλος συμβάλλει στην επίτευξη του προαναφερθέντος σκοπού.
- 86 Επομένως, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, ανεξαρτήτως του αν ο ενδιαφερόμενος διέμενε νομίμως κατά τη σύλληψή του και, επομένως, του αν είχε ή όχι δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ, πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτός εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ.
- 87 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, όπως υπογραμμίζει το αιτούν δικαστήριο, στην απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, το Δικαστήριο αναφέρθηκε επανειλημμένως στο δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, κατά την έννοια του άρθρου 21 ΣΛΕΕ.
- 88 Πράγματι, από την απόφαση αυτή, και ιδίως από τις σκέψεις της 89 έως 93 και 106, προκύπτει ότι το Δικαστήριο ερμήνευσε το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ μόνον υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη και όχι του άρθρου 21 ΣΛΕΕ. Εξάλλου, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 52 των προτάσεών του, οι παραπομπές στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ που περιλαμβάνει η

συγκεκριμένη απόφαση εξηγούνται από τις περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε, στο πλαίσιο της οποίας Γερμανός υπήκοος είχε προβάλει ότι η δημοσίευση μιας ερυθράς αγγελίας της Interpol που τον αφορούσε εμποδίζει την άσκηση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας δυνάμει του ανωτέρω άρθρου, καθόσον δεν μπορούσε, χωρίς να εκτεθεί σε κίνδυνο συλλήψεως, να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

- 89 Εξάλλου, στην απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, Spasic (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψεις 61 έως 63), το Δικαστήριο δεν διατύπωσε επιφύλαξη ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής στη διαφορά της κύριας δίκης του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, μολονότι η διαφορά αυτή αφορούσε, όπως και στην υπόθεση της κύριας δίκης, Σέρβο υπήκοο ο οποίος δεν απέλαυε του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ.
- 90 Επομένως, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, αντιτίθεται στην έκδοση, από τις αρχές κράτους μέλους, υπηκόου τρίτου κράτους προς άλλο τρίτο κράτος όταν, αφενός, ο εν λόγω υπήκοος έχει ήδη καταδικαστεί αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος για τις ίδιες πράξεις με εκείνες τις οποίες αφορά η αίτηση εκδόσεως και, αφετέρου, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει εκτιθεί, εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους.
- 91 Η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα που προέβαλαν η γενική εισαγγελία Μονάχου και η Γερμανική Κυβέρνηση τόσο με τις γραπτές παρατηρήσεις τους όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά τα οποία, σε περίπτωση αιτήσεως εκδόσεως υπηκόου τρίτου κράτους προς άλλο τρίτο κράτος, το άρθρο 54 πρέπει να ερμηνεύεται στενά προκειμένου να διασφαλίζεται η εύρυθμη λειτουργία της δικαιοσύνης και η αποτελεσματικότητα των ποινικών διώξεων. Στο πλαίσιο αυτό, οι εν λόγω μετέχοντες στη δίκη διατυπώνουν επιφυλάξεις ως προς το αν στο πλαίσιο της διαδικασίας που διεξήχθη ενώπιον των σλοβενικών δικαστηρίων ελήφθη υπόψη το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων για να κριθούν από τα εν λόγω δικαστήρια οι πράξεις που τέλεσε ο HF κατά την κρίσιμη περίοδο, ιδίως ορισμένες πληροφορίες που είχαν στη διάθεσή τους οι αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών.
- 92 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι τόσο η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών όσο και η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία εδράζεται με τη σειρά της στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών αυτών, έχουν θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, καθώς καθιστούν δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 93 Ειδικώς όσον αφορά το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι αυτό προϋποθέτει κατ' ανάγκην ότι υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη των κρατών μελών στα οικεία συστήματα ποινικής δικαιοσύνης και ότι καθένα από τα κράτη αυτά αποδέχεται την εφαρμογή του ποινικού δικαίου που ισχύει στα άλλα κράτη μέλη, έστω και εάν η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας του θα οδηγούσε σε διαφορετική λύση. Η εν λόγω αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί οι οικείες αρμόδιες αρχές του δευτέρου κράτους μέλους να αποδέχονται μια αμετάκλητη απόφαση που εκδόθηκε στο έδαφος του πρώτου κράτους, όπως αυτή κοινοποιήθηκε στις εν λόγω αρχές (πρβλ. απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 94 Πλην όμως, ερμηνεία του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ όπως αυτή που προτείνουν η γενική εισαγγελία Μονάχου και η Γερμανική Κυβέρνηση, καθόσον θα είχε ως αποτέλεσμα να επιτρέπεται η άσκηση πολλαπλών ποινικών διώξεων κατά του ιδίου προσώπου για τις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες καταδικάστηκε ή αθώωθηκε αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος, θα έθετε υπό αμφισβήτηση, στις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών, αυτή καθεαυτήν τη νομική βάση του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, καθώς και τις αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της δικαιοσύνης.

Επί της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ και επί της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ

- 95 Το αιτούν δικαστήριο ζητεί επίσης να διευκρινισθεί αν το γεγονός ότι, αφενός, η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ δεν προβλέπει λόγο αρνήσεως εκδόσεως βασιζόμενο στην αρχή ne bis in idem και, αφετέρου, ότι η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ περιορίζει το πεδίο εφαρμογής της αρχής ne bis in idem στις αποφάσεις που εκδίδονται στο κράτος εκτελέσεως αποτελεί στοιχείο ικανό να επηρεάσει την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο προδικαστικό ερώτημα.
- 96 Συναφώς, από το άρθρο 1 της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ προκύπτει ότι η Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες δεσμεύθηκαν, σύμφωνα με τις διατάξεις της συμφωνίας αυτής, να ενισχύσουν τη συνεργασία τους «στα πλαίσια των ισχυουσών σχέσεων σε θέματα έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής όσον αφορά την έκδοση εγκληματιών».
- 97 Εξάλλου, από το άρθρο 3 της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, το οποίο επιγράφεται «Πεδίο εφαρμογής σε σχέση με τις διμερείς συνθήκες εκδόσεως που έχουν συναφθεί από τα κράτη μέλη», προκύπτει ότι οι διατάξεις της οικείας συμφωνίας που περιλαμβάνονται στα άρθρα 4 έως 14 αντικαθιστούν ή συμπληρώνουν, σύμφωνα με τους όρους και τις διαδικασίες που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο 3, τις διατάξεις των διμερών συνθηκών εκδόσεως που έχουν συναφθεί μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών.
- 98 Επομένως, η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ εφαρμόζεται στις υφιστάμενες σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών όσον αφορά την έκδοση, ήτοι στις σχέσεις που διέπονται από τις ισχύουσες διμερείς συμβάσεις εκδόσεως, όπως η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ. Όπως υποστηρίζει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η εν λόγω συμφωνία θεσπίζει κοινό πλαίσιο εφαρμοστέο στις διαδικασίες εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, στο οποίο εντάσσονται οι υφιστάμενες διμερείς συνθήκες εκδόσεως.
- 99 Επιπλέον, το άρθρο 16 της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι η συμφωνία εφαρμόζεται σε αδικήματα που έχουν διαπραχθεί τόσο πριν όσο και μετά την έναρξη ισχύος της, ήτοι την 1η Φεβρουαρίου 2010, και, στην παράγραφο 2, ότι εφαρμόζεται στις αιτήσεις εκδόσεως που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος της.
- 100 Πάντως, καθόσον η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ δεν προβλέπει απευθείας διαδικασία εκδόσεως, αλλά στηρίζεται στις διαδικασίες εκδόσεως που προβλέπονται στις ισχύουσες διμερείς συνθήκες εκδόσεως, οι αιτήσεις εκδόσεως στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 16, παράγραφος 2, πρέπει κατ' ανάγκη να υποβάλλονται βάσει διμερούς συμφωνίας περί εκδόσεως μεταξύ κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως είναι η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ.
- 101 Κατά συνέπεια, η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ έχει εφαρμογή σε διαδικασία εκδόσεως όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης εφόσον η αίτηση εκδόσεως υποβλήθηκε, βάσει της συνθήκης εκδόσεως περί Γερμανίας-ΗΠΑ, μετά την έναρξη ισχύος της εν λόγω συμφωνίας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, Pisciotti, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 32).

- 102 Βεβαίως, η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ δεν προβλέπει ρητώς ότι οι αρχές των κρατών μελών δύναται, κατ' εφαρμογήν της αρχής *ne bis in idem*, να αρνηθούν την έκδοση την οποία ζητούν οι Ηνωμένες Πολιτείες (απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 97).
- 103 Εντούτοις, το άρθρο 17, παράγραφος 2, της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες οι συνταγματικές αρχές του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή οι αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις που έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα είναι ικανές να εμποδίσουν την εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του εκδόσεως και στις οποίες ούτε η συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ ούτε η εφαρμοστέα διμερής συνθήκη παρέχουν τη δυνατότητα επιλύσεως του ζητήματος, προβλέποντας ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, το προς ό η αίτηση κράτος και το αιτούν κράτος προβαίνουν σε διαβουλεύσεις (πρβλ. απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 40).
- 104 Επομένως, το προαναφερθέν άρθρο 17, παράγραφος 2, επιτρέπει, καταρχήν, σε κράτος μέλος να επιφυλάσσει, βάσει είτε των κανόνων του συνταγματικού δικαίου του είτε βάσει αμετάκλητων δικαστικών αποφάσεων δεσμευτικού χαρακτήρα, διαφορετική μεταχείριση στα πρόσωπα που έχουν ήδη κριθεί αμετάκλητα για την ίδια αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η έκδοση, απαγορεύοντας την έκδοση (πρβλ. απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, σκέψη 41). Κατά συνέπεια, το ανωτέρω άρθρο συνιστά αυτοτελή και επικουρική νομική βάση για την εφαρμογή της αρχής *ne bis in idem* στο πλαίσιο αιτήσεως εκδόσεως που υποβάλλεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες σε κράτος μέλος, όταν η εφαρμοστέα διμερής συνθήκη δεν παρέχει τη δυνατότητα επιλύσεως του ζητήματος αυτού.
- 105 Πλην όμως, το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι το άρθρο 8 της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ προβλέπει ότι δεν χωρεί έκδοση αν το πρόσωπο κατά του οποίου έχει ασκηθεί δίωξη έχει ήδη κριθεί αμετάκλητα από τις αρμόδιες αρχές του κράτους στο οποίο απευθύνεται η αίτηση για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η έκδοση, αλλά δεν προβλέπει τέτοια δυνατότητα σε περίπτωση αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος.
- 106 Εντούτοις, η εξουσία των κρατών μελών να θεσπίζουν κανόνες σχετικούς με τις διαδικασίες εκδόσεως πρέπει να ασκείται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, στο οποίο εμπίπτουν το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και το άρθρο 50 του Χάρτη, το οποίο έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης, λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 86 και 101 της παρούσας αποφάσεως. Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, μολονότι, ελλείψει κανόνων του δικαίου της Ένωσης που να διέπουν τις διαδικασίες εκδόσεως προς τρίτο κράτος, τα κράτη μέλη εξακολουθούν να είναι αρμόδια για τη θέσπιση τέτοιων κανόνων, τα ίδια αυτά κράτη μέλη οφείλουν να ασκούν τη σχετική αρμοδιότητα τηρώντας το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. απόφαση Ερυθρά αγγελία της Interpol, σκέψη 100 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 107 Στην απόφαση περί παραπομπής, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 8 της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει τις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη.
- 108 Ελλείψει δυνατότητας σύμφωνης ερμηνείας, η αρχή της υπεροχής επιβάλλει στον εθνικό δικαστή, ο οποίος είναι επιφορτισμένος με την εφαρμογή, στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του, των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, την υποχρέωση να διασφαλίζει την πλήρη αποτελεσματικότητα των επιταγών του δικαίου αυτού στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί, αφήνοντας εν ανάγκη αυτεπαγγέλτως ανεφάρμοστη κάθε εθνική ρύθμιση, έστω και μεταγενέστερη, η οποία είναι αντίθετη προς διάταξη του δικαίου της Ένωσης που έχει άμεσο αποτέλεσμα, χωρίς να υποχρεούται να ζητήσει ή να αναμείνει την προηγούμενη κατάργηση της

εθνικής αυτής ρυθμίσεως διά της νομοθετικής οδού ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο [πρβλ. απόφαση της 8ης Μαρτίου 2022, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Άμεσο αποτέλεσμα), C-205/20, EU:C:2022:168, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 109 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει, όσον αφορά την αρχή *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη, ότι η διάταξη αυτή έχει άμεσο αποτέλεσμα (αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 2018, *Garlsson Real Estate* κ.λπ., C-537/16, EU:C:2018:193, σκέψη 68, και της 24ης Οκτωβρίου 2018, *ΧΚ* κ.λπ., C-234/17, EU:C:2018:853, σκέψη 38). Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 54 της ΣΕΕΣΣ.
- 110 Κατά συνέπεια, όπως επιτάσσει η νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 108 της παρούσας αποφάσεως, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διασφαλίσει την πλήρη αποτελεσματικότητα του άρθρου 54 της ΣΕΕΣΣ και του άρθρου 50 του Χάρτη στη διαφορά της κύριας δίκης, αφήνοντας ανεφάρμοστη, αυτεπαγγέλτως, κάθε διάταξη της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ που δεν συνάδει με την αρχή *ne bis in idem* η οποία κατοχυρώνεται στα προαναφερθέντα άρθρα, χωρίς να οφείλει να αναμείνει τυχόν επαναδιαπραγμάτευση της εν λόγω συνθήκης από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.
- 111 Δεν ασκεί, συναφώς, επιρροή το γεγονός ότι, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και οι Ηνωμένες Πολιτείες συμφώνησαν, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων της εν λόγω συνθήκης περί εκδόσεως που έλαβαν χώρα το 1978, ότι οι αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε τρίτα κράτη δεν εμποδίζουν την έκδοση. Πράγματι, υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως του άρθρου 351 ΣΛΕΕ στις σκέψεις 115 έως 127 της παρούσας αποφάσεως, μια τέτοια δέσμευση δεν μπορεί να υπερισχύσει των υποχρεώσεων που υπέχει το εν λόγω κράτος μέλος από τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης οι οποίες μνημονεύθηκαν στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως από της θέσεώς τους σε ισχύ.
- 112 Πρέπει να προστεθεί ότι, εφόσον αποκλείεται ερμηνεία των σχετικών διατάξεων της συνθήκης περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ σύμφωνη προς το άρθρο 54 της ΣΕΕΣΣ και το άρθρο 50 του Χάρτη, όπως αυτά ερμηνεύθηκαν στη σκέψη 90 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω συνθήκη δεν παρέχει τη δυνατότητα επιλύσεως ζητήματος σχετικού με την εφαρμογή της αρχής *ne bis in idem* όπως αυτό που εγείρεται στη διαφορά της κύριας δίκης, με αποτέλεσμα το σχετικό ζήτημα να πρέπει να επιλυθεί βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του προαναφερθέντος άρθρου 50.
- 113 Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως στη σκέψη 104 της παρούσας αποφάσεως και όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 67 και 68 των προτάσεων του, δικαστική απόφαση όπως η απόφαση του *Okrožno sodišče v Mariboru* (περιφερειακού δικαστηρίου Maribor), της 6ης Ιουλίου 2012, μπορεί να εμπίπτει στο άρθρο 17, παράγραφος 2, της συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, καθόσον από αυτό καθαυτό το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι αμετάκλητη δικαστική απόφαση με δεσμευτικό χαρακτήρα είναι ικανή να εμποδίσει την υποχρέωση εκδόσεως που βαρύνει το κράτος προς το οποίο υποβλήθηκε η αίτηση εκδόσεως σε περίπτωση που η διμερής συνθήκη εκδόσεως που έχει συναφθεί μεταξύ του οικείου κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών δεν καθιστά δυνατή την επίλυση του ζητήματος της εφαρμογής της αρχής *ne bis in idem*.

- 114 Επομένως, το γεγονός ότι η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ περιορίζει την εμβέλεια της αρχής ne bis in idem στις αποφάσεις που εκδίδονται στο κράτος προς το οποίο υποβάλλεται η αίτηση εκδόσεως δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 54 της ΣΕΕΣ σε διαφορά όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, σύμφωνα με την ερμηνεία της διατάξεως αυτής στη σκέψη 90 της παρούσας αποφάσεως.

Επί του άρθρου 351 ΣΛΕΕ

- 115 Πρέπει, περαιτέρω, να εξεταστεί αν, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ δεν θίγεται από τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, όπερ συνεπάγεται ότι οι γερμανικές αρχές θα μπορούσαν να κάνουν δεκτή την επίμαχη στην κύρια δίκη αίτηση εκδόσεως χωρίς να παραβιάσουν το δίκαιο της Ένωσης.
- 116 Κατά το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν προ της 1ης Ιανουαρίου 1958 ή, για τα κράτη που προσχωρούν, προ της ημερομηνίας της προσχωρήσεώς τους, μεταξύ ενός ή περισσότερων κρατών μελών, αφενός, και ενός ή περισσότερων τρίτων χωρών, αφετέρου, δεν θίγονται από τις διατάξεις των Συνθηκών.
- 117 Διαπιστώνεται ότι, όπως αναγνωρίζει και το ίδιο το αιτούν δικαστήριο, η διάταξη αυτή, ερμηνευόμενη με βάση το γράμμα της, δεν έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης, δεδομένου ότι η συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανίας-ΗΠΑ υπογράφηκε στις 20 Ιουνίου 1978 και τέθηκε σε ισχύ στις 30 Ιουλίου 1980, ήτοι μετά την 1η Ιανουαρίου 1958.
- 118 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί διασταλτικά, υπό την έννοια ότι αφορά και τις συμβάσεις που συνήψε κράτος μέλος μετά την 1η Ιανουαρίου 1958 ή την ημερομηνία προσχωρήσεώς του, αλλά πριν από την ημερομηνία κατά την οποία η Ένωση κατέστη αρμόδια στον τομέα τον οποίο αφορούν οι οικείες συμβάσεις.
- 119 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αποτελεί κανόνα που, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, μπορεί να επιτρέπει παρεκκλίσεις από την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του πρωτογενούς δικαίου (πρβλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 301 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 120 Πλην όμως, κατά πάγια νομολογία, οι εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται στενά, προκειμένου οι γενικοί κανόνες να μην καθίστανται άνευ περιεχομένου (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Wucher Helicopter και Euro-Aviation Versicherung, C-6/14, EU:C:2015:122, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 121 Τέτοια στενή ερμηνεία επιβάλλεται όλως ιδιαιτέρως όσον αφορά το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει παρέκκλιση όχι από συγκεκριμένη αρχή, αλλά από την εφαρμογή οποιασδήποτε από τις διατάξεις των Συνθηκών.
- 122 Επιπροσθέτως, η στενή ερμηνεία επιβάλλεται και υπό το πρίσμα της υποχρεώσεως που υπέχουν τα κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 351, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να κάνουν χρήση όλων των πρόσφορων μέσων για να άρουν τα υφιστάμενα ασυμβίβαστα μεταξύ μιας συμβάσεως και των Συνθηκών (πρβλ. αποφάσεις της 3ης Μαρτίου 2009, Επιτροπή κατά Αυστρίας, C-205/06,

EU:C:2009:118, σκέψη 45, της 3ης Μαρτίου 2009, Επιτροπή κατά Σουηδίας, C-249/06, EU:C:2009:119, σκέψη 45, καθώς και της 22ας Οκτωβρίου 2020, Ferrari, C-720/18 και C-721/18, EU:C:2020:854, σκέψη 67).

- 123 Επιπλέον, η μνεία, στο άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, της 1ης Ιανουαρίου 1958 ή, για τα προσχωρούντα κράτη, κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεώς τους προστέθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 1999. Συγκεκριμένα, το άρθρο 234 της Συνθήκης ΕΚ χρησιμοποιούσε μέχρι τότε τη φράση «πριν από την έναρξη ισχύος της παρούσας Συνθήκης».
- 124 Επομένως, όταν, κατά τη διάρκεια της διαπραγματεύσεως της Συνθήκης του Άμστερνταμ, τα κράτη μέλη τροποποίησαν το νυν άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αποφάσισαν να ορίσουν ως κρίσιμες ημερομηνίες την 1η Ιανουαρίου 1958 ή, για τα προσχωρούντα κράτη, την ημερομηνία προσχωρήσεώς τους. Το κείμενο αυτό δεν τροποποιήθηκε κατά τη θέσπιση των Συνθηκών της Νίκαιας και της Λισσαβώνας.
- 125 Ενώ τα κράτη μέλη ήδη γνώριζαν, κατά τη σύναψη των Συνθηκών αυτών, ότι οι αρμοδιότητες της Ένωσης μπορούν να εξελίσσονται σημαντικά χρονικά, συμπεριλαμβανομένων των τομέων που αποτελούσαν αντικείμενο συμβάσεων που είχαν συνάψει με τρίτα κράτη, δεν προέβλεψαν τη δυνατότητα να λαμβάνεται υπόψη, για τους σκοπούς του άρθρου 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η ημερομηνία κατά την οποία η Ένωση κατέστη αρμόδια σε συγκεκριμένο τομέα.
- 126 Επομένως, η εξαιρετική αυτή διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά μόνον τις συμβάσεις που συνήφθησαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 1958 ή, για τα προσχωρούντα κράτη, πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεώς τους.
- 127 Κατά συνέπεια, το άρθρο 351, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν έχει εφαρμογή στη συνθήκη περί εκδόσεως Γερμανία-ΗΠΑ.

Επί της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών

- 128 Προκειμένου να δοθεί η πλέον χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, υπενθυμίζεται επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το κρίσιμο κριτήριο για να εκτιμηθεί η ύπαρξη μίας και της αυτής παραβάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 50 του Χάρτη, είναι αυτό της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών, υπό την έννοια της ύπαρξης ενός συνόλου συγκεκριμένων περιστάσεων οι οποίες συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους και οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα την απαλλαγή ή την αμετάκλητη καταδίκη του προσώπου το οποίο αφορούν. Επομένως, το προαναφερθέν άρθρο απαγορεύει την επιβολή, βάσει των ίδιων πραγματικών περιστατικών, πλειόνων κυρώσεων ποινικού χαρακτήρα κατά το πέρας των διαφόρων διαδικασιών οι οποίες κινούνται για τον σκοπό αυτόν (απόφαση της 22ας Μαρτίου 2022, *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 129 Ως εκ τούτου, η προϋπόθεση περί υπάρξεως μίας και της αυτής παραβάσεως απαιτεί να ταυτίζονται τα πραγματικά περιστατικά. Αντιθέτως, η αρχή *ne bis in idem* δεν έχει εφαρμογή όταν τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά δεν είναι τα ίδια, αλλά απλώς παρόμοια (απόφαση της 22ας Μαρτίου 2022, *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, σκέψη 36).

- 130 Πράγματι, η ταυτότητα των πραγματικών περιστατικών νοείται ως ένα σύνολο συγκεκριμένων περιστάσεων που απορρέουν από γεγονότα τα οποία είναι, κατ' ουσίαν, τα ίδια, δεδομένου ότι αφορούν τον ίδιο παραβάτη και συνδέονται μεταξύ τους άρρηκτα στον χρόνο και στον χώρο (απόφαση της 22ας Μαρτίου 2022, *hpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, σκέψη 37).
- 131 Εν προκειμένω, αφενός, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη αίτηση εκδόσεως αφορά αδικήματα που φέρεται να διέπραξε ο HF μεταξύ Σεπτεμβρίου του 2008 και Δεκεμβρίου του 2013. Αφετέρου, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία ο HF κρίθηκε αμετάκλητα στη Σλοβενία ταυτίζονται με εκείνα που αφορά η επίμαχη αίτηση εκδόσεως, καθόσον περιγράφονται σε αυτήν αδικήματα που διαπράχθηκαν μέχρι τον Ιούνιο του 2010. Ειδικότερα, επισημαίνει ότι η καταδικαστική απόφαση των σλοβενικών δικαστηρίων καλύπτει μέρος μόνον των πραγματικών περιστατικών που αποτελούν το αντικείμενο της επίμαχης αιτήσεως εκδόσεως.
- 132 Ωστόσο, το ερώτημα που τίθεται στην υπό κρίση υπόθεση στηρίζεται στην παραδοχή ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά αίτηση εκδόσεως ταυτίζονται με εκείνα για τα οποία το πρόσωπο κατά του οποίου έχει ασκηθεί δίωξη έχει ήδη καταδικαστεί αμετάκλητα από τα δικαστήρια άλλου κράτους μέλους.
- 133 Συναφώς, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο, το οποίο είναι το μόνο αρμόδιο να αποφανθεί επί των πραγματικών περιστατικών, και όχι στο Δικαστήριο, να κρίνει εάν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο της επίμαχης στην υπόθεση της κύριας δίκης αιτήσεως εκδόσεως ταυτίζονται με εκείνα επί των οποίων έχουν αποφανθεί αμετάκλητα τα σλοβενικά δικαστήρια (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, *Gasparini* κ.λπ., C-467/04, EU:C:2006:610, σκέψη 56, και της 22ας Μαρτίου 2022, *hpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, σκέψη 38). Πάντως, το Δικαστήριο μπορεί να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο στοιχεία ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της εμβέλειας της εν λόγω αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 22ας Μαρτίου 2022, *Nordzucker* κ.λπ., C-151/20, EU:C:2022:203, σκέψη 42).
- 134 Συναφώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 128 έως 130 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να διευκρινιστεί, αφενός, ότι η αρχή *ne bis in idem* κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, δεν μπορεί να εμποδίσει την έκδοση όσον αφορά τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες φέρεται ότι διέπραξε το περί ου ο λόγος πρόσωπο, των οποίων τα πραγματικά στοιχεία, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του δικαστηρίου του κράτους μέλους προς το οποίο έχει υποβληθεί αίτηση εκδόσεως βάσει της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του, τοποθετούνται χρονικά εκτός της περιόδου που ελήφθη υπόψη προκειμένου το εν λόγω πρόσωπο να καταδικαστεί από τα δικαστήρια άλλου κράτους μέλους.
- 135 Αφετέρου, η αρχή *ne bis in idem* δεν μπορεί να καλύπτει ενδεχόμενες αξιόποινες πράξεις τις οποίες αφορά η αίτηση εκδόσεως και οι οποίες, μολονότι διαπράχθηκαν κατά την περίοδο που λαμβάνεται υπόψη για την καταδίκη αυτή, αφορούν πραγματικά περιστατικά διαφορετικά από εκείνα που αποτέλεσαν αντικείμενο της εν λόγω καταδικαστικής αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2010, *Mantello*, C-261/09, EU:C:2010:683, σκέψη 50).
- 136 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στην έκδοση, από τις αρχές κράτους μέλους, υπηκόου τρίτου κράτους προς άλλο τρίτο κράτος, αφενός, όταν ο εν λόγω υπήκοος έχει καταδικαστεί

αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος για τις ίδιες πράξεις με εκείνες που αφορά η αίτηση εκδόσεως και έχει εκτίσει την επιβληθείσα για τις πράξεις αυτές ποινή και, αφετέρου, όταν η αίτηση εκδόσεως βασίζεται σε διμερή συνθήκη η οποία περιορίζει την εμβέλεια της αρχής ne bis in idem στις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στο κράτος μέλος προς το οποίο υποβάλλεται η αίτηση εκδόσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 137 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Το άρθρο 54 της Συμβάσεως εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 και τέθηκε σε εφαρμογή στις 26 Μαρτίου 1995, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 610/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται στην έκδοση, από τις αρχές κράτους μέλους, υπηκόου τρίτου κράτους προς άλλο τρίτο κράτος, αφενός, όταν ο εν λόγω υπήκοος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα σε άλλο κράτος μέλος για τις ίδιες πράξεις με εκείνες που αφορά η αίτηση εκδόσεως και έχει εκτίσει την επιβληθείσα για τις πράξεις αυτές ποινή και, αφετέρου, όταν η αίτηση εκδόσεως βασίζεται σε διμερή συνθήκη η οποία περιορίζει την εμβέλεια της αρχής ne bis in idem στις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στο κράτος μέλος προς το οποίο υποβάλλεται η αίτηση εκδόσεως.

(υπογραφές)

ⁱ — Στη σκέψη 119 του παρόντος κειμένου έγινε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την αρχική ανάρτησή του στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.